

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

Μάρτιος 2023

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ .....

Στα τέλη Φλεβάρη, το πιο δημοφιλές θέμα στις κυριακάτικες εφημερίδες ήταν ο ένας χρόνος πολέμου στην Ουκρανία. Λογική κι επόμενη μια τέτοια αναδρομή, από τη στιγμή που ο συγκεκριμένος πόλεμος αναγνωρίζεται ως ζήτημα πλανητικών διαστάσεων, βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη και έχει άγνωστη κατάληξη. Υπάρχει ωστόσο άλλο ένα ζητημάκι πλανητικών διαστάσεων, που βρίσκεται σε παράλληλη εξέλιξη, με επίσης άγνωστη κατάληξη, αλλά αυτό δεν (θέλει να) το θυμάται κανείς, γιατί «πάει πια πέρασε». Εκτός λοιπόν από τον έναν χρόνο πολέμου στην Ουκρανία, έχουν περάσει τρία ολόκληρα χρόνια από τότε που ο καπιταλιστικός κόσμος «πάγωσε» και μεταλλάχτηκε σε μια ακόμα πιο εμπόλεμη εκδοχή του εαυτού του, λόγω «Του ιού». Υποπευόμαστε ότι για πολλούς και διάφορους, για πολλούς και διάφορους λόγους, μια τέτοια αναδρομή είναι ολίγον τι «τζιζ» θέμα. Κι άλλωστε με Τον ιό τα κράτη «έσωζαν» ζωές, ενώ τώρα βρέχουν βόμβες. Άλλο το 'να άλλο τ' άλλο, σωστά;

Η μνήμη του τι συνέβη το 2020 θάβεται κάτω από τόνους λήθης γιατί τα κρίματα που πρέπει να συγκαλυφθούν είναι πολλά, όπως για παράδειγμα οι σιωπές και οι συνηνοχές που στήριξαν την «υγειονομική» χούντα. Ωστόσο, η παρακαταθήκη που άφησε η διαχείριση του ιού βρίσκεται επίμονα εδώ και διατρέχει κάθε σχεδόν ζήτημα της επικαιρότητας. Γι' αυτό όσοι και όσες, τουλάχιστον από αντεξουσιαστική μεριά, δεν μπορούν ή δεν θέλουν να συμφωνήσουν για το τι έγινε το 2020 θα βρίσκουν δυστυχώς μπροστά τους αμέτρητα προβλήματα. Και μοιραία, αν δεν λυθεί το ζήτημα του 2020, οι όποιες απόπειρες συλλογικής οργάνωσης ή αναδιοργάνωσης εν έτει 2023, λυπούμαστε, αλλά είναι σαν τα παλάτια στην άμμο.

Θυμίζουμε. Το γενικό κάδρο είναι η τριακονταετής όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης και των διακρατικών ανταγωνισμών. Ώσπου το 2020, τρία μόλις χρόνια πριν, μας εξήγγειλαν ιό και εννοούσαν μια νέα (για εμάς τους θνητούς και όχι για τον αιεθαλή κόσμο του κεφαλαίου) μέθοδο διεξαγωγής των διακρατικών ανταγωνισμών και αντιμετώπισης της κρίσης. Η μέθοδος στόχευε στην ταχύρυθμη συγκρότηση μιας πολεμικής οικονομίας στο εσωτερικό κάθε κράτους και στον ακραίο εμπορικό πόλεμο. Περιλάμβανε πληθώρα εργαλείων. Το κλείσιμο των συνόρων. Την επιβολή των κρατικών προσταγών με έκτακτες νομοθεσίες. Τον απόλυτο συντονισμό μίντια και κομμάτων. Την επιστρά-

τευση «ειδικών» με στόχο ο εμπορικός πόλεμος και η πολεμική οικονομία να καμουφλάρονται και να νομιμοποιούνται στη γλώσσα της «επιστημονικής ειδημοσύνης». Ο «ειδικός» (επιτέλους! κάποτε έπρεπε να γίνει κι αυτό) αναδείχθηκε ως αυτό που πάντα υπήρξε στην ιστορία: μισό «επιστήμονας»-μισό αξιωματούχος που προσανατολίζει το αντικείμενό του στις επιταγές του κρατικού συμφέροντος.

Κατ' αυτόν τον τρόπο τα κράτη, με μπροστάρηδες τους λοιμωξιολόγους, κατάφεραν να επιβάλουν περιορισμό των μετακινήσεων, εγκλεισμό στο σπίτι, περικοπές στην κατανάλωση και στρατιωτική πειθάρχηση της εργατικής τάξης, συκοφαντώντας παράλληλα κάθε αντίθετη φωνή ως συνωμοσιολογία και φορώντας της την ταμπέλα του «αρνητή». Σήμερα, η πολεμική οικονομία εξακολουθεί να συγκροτείται με την ίδια ακριβώς μέθοδο. Πάλι με συστράτευση μίντια, κομμάτων και ειδικών. Ξανά με αιχμή ζητήματα «επιστημονικής ειδημοσύνης» (π.χ. το «περιβάλλον»). Και πάντα μέσω λαιωρίας κάθε κριτικής άποψης -τώρα υπάρχουν και οι «αρνητές της κλιματικής αλλαγής», το ξέρατε; Σήμερα, τα λοκντάουν συνεχίζουν μέσω πληθωρισμού που δεν αφήνει λεφτά στην τσέπη, αλλά και μέσω χειμώνων που βαφτίζονται σε Αρμαγεδδώνες από άλλους ειδικούς, π.χ. τους μετεωρολόγους. Έχετε προσέξει πόσες φορές το τελευταίο διάστημα οι πόλεις μοιάζουν με νεκροταφεία;

Τρία χρόνια πριν, μας είπαν για ιό και εννοούσαν να εμπεδώσουμε ότι θα ζούμε σε μια κοινωνία-στρατόπεδο όπου η ταξική διαίρεση του πληθυσμού θα διεξάγεται μέσω πληθώρας κατηγοριοποιήσεων. Μας φόρεσαν στολή. Επέβαλλαν υγειονομικά τεστ και εμβόλια. Μας διαχώρισαν έτσι σε πράσινους, κίτρινους και κόκκινους και έβαλαν πύλες ελέγχου σε σχολεία και χώρους εργασίας. Σήμερα, η κοινωνία-στρατόπεδο εξακολουθεί να έχει στολές. Οι μάσκες ακόμα επιβάλλονται από τα αφεντικά σε συγκεκριμένους χώρους εργασίας, χώρια που φοριούνται οικειοθελώς από ένα είδος ανθρώπου «ρουφιάνου-αφεντικού-η πάρτη μου». Οι εργάτες και εργάτριες αυτής της χώρας εξακολουθούν να υποβάλλονται κάθε εβδομάδα σε υγειονομικά τεστ. Και καθώς η εργασία στην κοινωνία-στρατόπεδο έχει τιγκάρει «μπάρες» και βγαίνει δε βγαίνει το μεροκάματο, το κράτος μοιράζει στους έγκλειστους συμπληρώματα διατροφής... «pass». Κι από σειρήνες συναγερμού, άλλο τίποτα. Τα κινητά τηλέφωνα, που τρία χρόνια πριν μας

ΑΝΤΙ FA SPEA KING

Το σύνδρομο του «στυμμένου» γονέα

Μορφή επιδημίας έχει πάρει η γονεϊκή εξουθένωση, με όσους λυγίζουν υπό το βίρος δουλειάς και ανεπάρκειας των παιδιών

Δεν ξεχνάνε, για την ακρίβεια, όλοι την επέτειο των τριών χρόνων μετά τον ιό. Οι «ειδικοί», για παράδειγμα, που φορούν τη στολή του ψυχολόγου μελετούν ακόμα και σήμερα τις επιπτώσεις της πανδημίας. Μια ιδέα για κάποιες από τις έρευνές τους μας έδωσε η *Καθημερινή* στο φύλλο της 27/02/23 που φέρει τον τίτλο που βλέπετε από πάνω. Εκεί, οι ειδικοί κατέληξαν: «Συσσωρευμένη κούραση από ένα μακρύ διάστημα εγκλεισμού, τηλεργασίας και τηλεκπαίδευσης, αγωνία εν μέσω ενός κοινωνικοοικονομικού περιβάλλοντος που συνεχώς μεταβάλλεται και απονενοημένες προσπάθειες να συνεχίσουν τη ζωή τους από εκεί που την άφησαν τον Μάρτιο του 2020, έχουν οδηγήσει πολλούς γονείς στην εξουθένωση. Έρευνα του Ohio University στις ΗΠΑ ανέδειξε ότι 66% των γονέων βίωσε «parental burnout» στη διάρκεια της πανδημίας, με τους συντάκτες να επισημαίνουν ότι τα συμπτώματα της πρωτοφανούς εξουθένωσης παραμένουν».

Ωραία είναι να σε μελετάνε σαν πειραματόζωο! Πρόκειται για παλιά και δοκιμασμένη συνταγή, από τότε που εμφανίστηκαν οι πρώτοι λιμοί στην καπιταλιστική ιστορία, όπου κατόπιν «εορτής» μια στρατιά αξιωματούχων ξαμολιούνταν για να καταγράψουν τα αποτελέσματα της πείνας στον πληθυσμό. Στόχος φυσικά είναι την επόμενη φορά που θα μας αλλάξουν τα φώτα, να είναι καλύτερα προετοιμασμένοι. Να τι κατάλαβε «για την επόμενη φορά» ένας από δαύτους τους ειδικούς: «Επειτα από δύο πολύ δύσκολα χρόνια, αδημονούσαμε να επανέλθουμε στην κανονικότητα και το κάναμε τόσο γρήγορα, που δεν δώσαμε τον απαιτούμενο χρόνο για να γίνει ομαλά η μετάβαση». Σωστά, πολύ σωστά... έπρεπε να προσέχετε πολύ με τις μεταβάσεις. Αλλά με κοτζάμ Χαρδαλιά να μεταπηδά άμεσα από την Πολιτική Προστασία στο Υπουργείο Άμυνας, τι περιμένατε να γίνει;

είπαν ότι η σχέση μας με το κράτος θα περνάει από δαύτα, δεν έχουν πάψει να είναι μεγάφωνα κρατικών εντολών -μετρήστε μονάχα τις φορές που έχουν βουίξει από τη λήξη Του ιού κι έπειτα.

Τρία χρόνια πριν, μας πάρκαραν προσωρινά στους κοιτώνες μας με «αναστολή εργασίας» και μας «σίτισαν» με επιδόματα. Μας επέβαλλαν τηλεκπαίδευση και τηλεργασία και εννοούσαν ότι ο περιοδικός εγκλεισμός στον κοιτώνα και η περιοδική απόσυρση από τη δουλειά θα συνοδεύονται από μηχανές επιτήρησης. Σήμερα, μια υποψία χιονιά ή νεροποντής είναι ικανή να καθηλώσει τον μαθητικό πληθυσμό μπροστά σε μια οθόνη για καταμέτρηση απουσιών από τον επιστάτη-εκπαιδευτικό. Σε αρκετές δουλειές γραφείου στον ιδιωτικό ή και τον δημόσιο τομέα, η τηλεργασία έχει πλέον επιβληθεί κάποιες ημέρες την εβδομάδα, αποδυναμώνοντας την επικοινωνία μεταξύ των εργαζομένων και ενισχύοντας την επαφή μόνο με το εκάστοτε κέντρο ελέγχου. Οι πλατφόρμες τηλεδιάσκεψης έχουν διαμορφώσει ένα καθεστώς πανοπτισμού όπου δεν ξέρεις ποτέ το πώς καταγράφονται από επιτηρητές ή άλλους ενδιαφερόμενους.

Και μιας και περάσαμε στο ζήτημα της εργασίας, να τονίσουμε κι αυτό. Πριν από τρία χρόνια, στήθηκε ένα υπερθέαμα συσκότησης των θεμέλιων

λίθων του καπιταλιστικού συστήματος που παίζεται μέχρι τις μέρες μας. Ήταν σχεδόν διανοητικός άθλος να υπενθυμίζεις ότι τα κράτη δεν ενδιαφέρονται για την ανθρώπινη ζωή, αλλά για την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και τον διακρατικό ανταγωνισμό. Κι αυτό γιατί το μήνυμα που εκπροσώπων εμμέσως ήταν ότι «δεν χρειάζεται να δουλεύετε, πηγαίνετε σπίτι κι αράχτε, τώρα σώζουμε ζωές» σωστά; Κι όμως. Τα κράτη και τα αφεντικά, μπροστά στο πάγωμα των παραγωγικών δραστηριοτήτων που έγινε μέσω ιού, δεν έβλεπαν ανθρώπινες ζωές, αλλά εργατική δύναμη μη εκμεταλλεύσιμη. Γι' αυτό και επιδόθηκαν με ζέση σε μαζικές ασκήσεις πειθαρχίας, φυλάκισης και δημόσιας τάξης, μασκαρεμένες σε «προστασία της ανθρώπινης ζωής».

Η ιδέα ότι η ανθρώπινη εργασία είναι περιττή για τα αφεντικά ή ότι μπορεί να πάρει αναστολή για ένα διάστημα αποδείχτηκε η πιο εξωφρενική και πιο ύπουλη ιδέα. Γιατί ο καπιταλιστικός κόσμος δεν έπαψε ποτέ να είναι ένας κόσμος εκμετάλλευσης της εργασίας, ένας κόσμος εξουσίας και πειθαρχίας, αλλά και αντιστάσεων. Στα αίτια άλλωστε της καπιταλιστικής κρίσης βρίσκονται οι πλεονάζουσες παραγωγικές δυνατότητες των εθνών-κρατών. Αυτές οι υπερβάλλουσες παραγωγικές δυνατότητες στη-

ρίζονται διαρκώς στην ολοένα και εντατικότερη εκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας και αποτυπώνονται σε εμπορεύματα που δεν μπορούν να πουληθούν. Γι' αυτό και οι κατεχοχόν εκφραστές πλεοναζουσών παραγωγικών δυνατοτήτων, όπως η Κίνα, που είναι το μεγαλύτερο παγκόσμιο εργοστάσιο εκμετάλλευσης εργατικής δύναμης, αλλά και η Γερμανία, οι ΗΠΑ και η Ρωσία εμφανίζονται σταθερά στο προσκήνιο τα τελευταία χρόνια ως πρωταγωνιστές στον διακρατικό ανταγωνισμό.

Ήταν μεγαλειώδες και επίπονο το υπερθέαμα του 2020, για να το βουλιάσουμε εύκολα στη λήθη. Κι αν δεν έχετε ακόμη παραδώσει τα μυαλά σας στο διανοητικό ζουρλομανδύα των μίντια και της μεγαλειώδους αριστεράς του τόπου, κάντε το εξής πείραμα. Εντοπίστε τις ομοιότητες ανάμεσα στη διαχείριση του ιού και τη διαχείριση: α) μιας κακοκαιρίας, β) των ελληνοτουρκικών, γ) του ρωσο-ουκρανικού πολέμου, δ) της «ενδοοικογενειακής βίας» και των «συμμοριών ανηλίκων», ε) της σύγκρουσης των αμαξοστοιχιών στα Τέμπη. Σε όλα δεν εκπέμπεται η απειλητική προσαγή «ζήτη το κράτος»; Κι αν τυχόν σας κουνήσει κανείς το δάκτυλο «ποιος ιός, μ' αυτά ασχολείστε ακόμα;» ξέρετε εσείς. Ψάχτε τους σκελετούς στην ντουλάπα.